

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/113/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1116203646
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Posluchová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1116203646.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Posluchovej a členov senátu JUDr. Romana Huszára a JUDr. Magdalény Florekovej, v právnej veci žalobcov : 1./ L.. R. T., Š. XXX, N. O., 2./ C. T., Š. XXX, XXX XX N. O. , obaja zastúpení: AKMV advokátska kancelária s.r.o., Pluhová 17, Bratislava, IČO : 47 095 652 proti žalovanému: Hlavné mesto Slovenskej republiky, Primaciálne námestie 1, Bratislava, IČO: 00 603 481, v konaní o zaplatenie odplaty za vecné bremeno v sume 24.996,62€ s prísl., na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 20C/21/2016-340 zo dňa 4.decembra 2019 a proti dopĺňaciemu rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 20C/21/2016-376 zo dňa 6.februára 2020 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie č.k. 20C/21/2016-340 zo dňa 4.decembra 2019 a napadnutý dopĺňací rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 20C/21/2016-376 zo dňa 6.februára 2020 zmeňuje tak, že žalobu v celom rozsahu zamietá.
Žalovaný má voči žalobcom 1./,2./ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom č.k. 20C/21/2016-340 zo dňa 4.decembra 2019 súd prvej inštancie rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcom sumu 19.497,36€ spolu s úrokom z omeškania 5,25 % ročne zo sumy 5.999,19€ od 01.01.2014 do zaplatenia, 5,05% ročne zo sumy 5.999,19€ od 01.01.2015 do zaplatenia, 5,05% ročne zo sumy 5.999,19€ od 01.01.2016 do zaplatenia, 5,00 % ročne zo sumy 1.499,79€ od 01.01.2017 do zaplatenia a to všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Zároveň rozhodol, že žalobcovia majú nárok na náhradu trov konania v pomere 100%.

1.1. Vo svojom rozhodnutí uviedol, že žalobou v znení neskorších zmien sa žalobcovia domáhali zaplatenia sumy 24.996,62€ s príslušenstvom titulom odplaty za zriadenie vecného bremena na tom základe, že sú spoluvlastníci pozemkov registra „C“ - pare. č. XXXX/X vo výmere XXX O., druh pozemku: vinice, pare. č. XXXX/X vo výmere XXX O., druh pozemku: záhrady, pare. č. XXXX vo výmere XX O., druh pozemku: zastavané plochy a nádvoría, v katastrálnom území G. S., obec: N. m. č. - G. S., okres: Bratislava IV, zapísaných na LV č. XXXX (ďalej len „pozemky“). Predmetné pozemky sú zastavané miestnou komunikáciou, ktorá je vo vlastníctve žalovaného a kanalizačným zberačom V.-S.-X-X. V súlade so zákonom č. 66/2009 Z. z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky a o zmene a doplnení niektorých zákonov vzniklo s účinnosťou od 1.7.2009 k pozemkom právo zodpovedajúce vecnému bremenu. Odplata za toto vecné bremeno za obdobie od 1.7.2009 do 31.12.2013 bola predmetom súdneho konania vedeného Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 10C/84/2010, v ktorom bola žalobcom priznaná náhrada za zriadené vecné bremeno na základe posudku O.. M. A. č. XX/XXXX zo dňa 18.2.2013 vo výške cca. 11,81 €/m² a 5.999,19€/rok. Uvedené skutkové okolnosti neboli medzi stranami sporné. Spornými otázkami bola otázka premlčania, keďže žalovaný namietal premlčanie, výška odplaty za vecné bremeno a povaha tohto plnenia.

1.2. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 151n ods. 1, § 151o ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 1, § 4 ods. 1,2 zákona č. 66/2009 Z.z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, čl. 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, keď uviedol, že nárok žalobcu po právnej stránke je nárokom na náhradu za zriadenie vecného bremena vo verejnom záujme a to na základe § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. dňom účinnosti zákona, teda dňom 1.7.2009. Medzi stranami sporu už prebehlo jedno konanie o tomto nároku za obdobie predchádzajúce obdobiu uplatnenému žalobou v tomto konaní. S poukazom na § 151n ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. a čl. 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky došlo k obmedzeniu vlastníckeho práva žalobcov vo forme zriadenia zákonného vecného bremena vo verejnom záujme na majetku žalobcov, za čo im patrí primeraná náhrada. Žalovaný namietal, že v prípade odplaty za zákonné vecné bremeno ide o jednorazovú náhradu splatnú dňom zriadenia vecného bremena, pričom toto právo sa ako premlčuje vo všeobecnej trojročnej premlčacej lehote. Súd prvej inštancie poukázal na tú skutočnosť, že pokiaľ aj náhrada za zákonom zriadené vecné bremeno sa spravidla nepovažuje za opakujúce sa plnenie (čo vyplýva z rozhodnutí súdov na ktoré žalovaný poukazuje), výška náhrady je závislá na dobe, na akú sa takéto vecné bremeno zriaďuje (pozri aj prílohu č. 3. vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 492/2004 Z. z. stanovení všeobecnej hodnoty majetku). Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 66/2009 Z.z. je zrejmé, že ide o dočasné zriadenie vecného bremena do vykonania pozemkových úprav v príslušnom katastrálnom území. Možnosti vysporiadania vzťahu podľa citovaného zákona sú mimo dispozície žalobcu (§ 2 - zámna pozemku a § 3 konanie o pozemkových úpravách). Ďalej poukázal nato, že žalobcovia uplatnili svoj nárok voči žalovanému už v konaní 10C/84/2010. Samotná výška náhrady za zriadenie vecného bremena je závislá od doby obmedzenia vlastníckeho práva, ktorá je ďalej vzhľadom na možnosti dané zákonom č. 66/2009 Z.z. primárne v dispozícii žalovaného. Vzhľadom na uvedené súd dospel k záveru, že na námietku premlčania vznesenú žalovaným v tomto prípade nemožno prihliadnuť. Nárok bol uplatnený na súde v predchádzajúcom konaní. Žalobcovia za trvanie stavu odporujúceho zákonu, kedy majú nárok na primeranú náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva nenesú žiadnu právnu zodpovednosť. Nemožno im iba v dôsledku plynutia času (nie pasivity) ich právo odoprieť, navyše pokiaľ z tohto stavu v podstate ťažil žalovaný. Takýto postup by za daných skutkových okolností poprel zmysel a účel úpravy, vrátane práv garantovaných Ústavou slovenskej republiky. Aj v prípade vecného bremena zriadeného zo zákona nie je vylúčená dohoda strán na tejto odplate. V prípade, že k dohode nedošlo (tak ako v tomto prípade), je možné postupovať v zmysle právnych predpisov, konkrétne vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 492/2004 Z. z., podľa ktorej je možné stanoviť hodnotu odplaty za vecné bremeno podľa predpokladaného trvania obmedzenia práv a to na určitú dobu alebo na neurčito. Rovnako je možné týmto postupom dospieť aj k ročnej odplate za vecné bremeno.

1.3. Prvoinštančný súd uviedol, že sa v priebehu konania oboznámil z predloženými posudkami a vypočul znalcov. L.. A. stanovila v posudku č. XX/XXXX všeobecnú hodnotu ročnej odplaty za vecné bremeno vo výške 7.190,95 €. V posudku č. XX/XXXX (z ktorého súd vychádzal aj v konaní 10C/84/2010) bola stanovená všeobecná hodnota ročnej odplaty za vecné bremeno vo výške 5.999,19 €. L.. G. v posudku č. XX/XXXX stanovil všeobecnú hodnotu ročnej odplaty za vecné bremeno vo výške 1.558,19 €. Obaja znalci pri výpočte vychádzali z rovnakej základnej hodnoty pozemku 66,39 €/m². K zásadným rozdielom došlo z dôvodu, že L.. A. predmetné pozemky hodnotila ako stavebné, zatiaľ čo L.. G. ako ostané plochy. Ďalší rozdiel bol v predpokladanej návratnosti investície (15 rokov u L.. A. a 25 u L.. G.), ako aj v stanovení úrokovej sadzby oboma znalcami. Obaja znalci obhájili svoj postup, pričom súd sa napokon priklonil k pôvodnému znaleckému posudku vypracovanom L.. A. č. XX/XXXX, z ktorého vyplýva naj žalobný návrh a to z nasledujúcich dôvodov. Hodnotenie pozemkov L.. G. ako ostatných plôch vychádza primárne zo súčasného stavu, kedy sa pozemku nachádza miestna komunikácia (O. X..). L.. A. vychádzala z toho, že pozemky sa nachádzajú na sídlisku s prevažujúcou výstavbou bytových domov a ide o pozemky určené na zastavanie. Podľa názoru súdu v danej veci nie je podstatné ako pozemky využíva žalovaný, ale ako je možné pozemky využiť v prípade, že by sa na nich (v tomto prípade) nenachádzala komunikácia. Preto postup L.. A. možno hodnotiť ako správny. K otázke kanalizačného zberača súd prvej inštancie uviedol, že táto otázka sa javí ako čisto hypotetická, bez vplyvu na výšku odplaty, keď znalci v oboch prípadoch stanovili mieru obmedzenia užívania pozemku na 100%. Otázka pomeru užívania pozemku sa javí v konaní čisto hypotetická - L.. A. vylúčila vplyv tejto skutočnosti na výšku odplaty a L.. G. tiež uviedol, že podstatná v tomto smere je komunikácia. Je potrebné podotknúť, že L.. G. spracoval posudok pre žalovaného. Je preto otázne, prečo táto možnosť nebola zohľadnená pri jeho zadávaní. Avšak podľa názoru súdu toto nie je pre rozhodnutie vo veci podstatné, nakoľko táto skutočnosť nebola pri stanovovaní odplaty rozhodujúca. Z uvedených dôvodov sa súd osobitne vlastníctvom kanalizačného zberača nezaoberal. Avšak v súčasnej dobe (bez ohľadu

na stav v čase výstavby) súd nevidí rozumný dôvod pochybovať o tom, že vlastníkom kanalizačného zberača je Bratislavská vodárenská spoločnosť, a.s. Najmä za situácie, keď o tom nemá pochyb ani BVS, a.s. a ani žalovaný, ktorému vlastníctvo zberača prisudzujú žalobcovia.

1.4. Rozhodnutie v časti úrokov z omeškania súd prvej inštancie odôvodnil ustanovením § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, keď uviedol, že v danej veci nie je podstatné, kedy žalobcovia žalovaného vyzvali na zaplatenie odplaty za vecné bremeno. Súd poukázal na právoplatné rozhodnutie 10C/84/2010, ktoré už určitým spôsobom upravilo spory v právnom vzťahu medzi stranami konania týkajúce sa odplaty za vecné bremeno a na vyhlášku č. 492/2004 Z. z., na ktorú poukazujú aj obe strany konania a ktorá stanovuje aj ročnú odplatu (keďže celkové trvanie obmedzenia sa vzhľadom možnosti žalovaného odhadnúť nedá). A napokon aj zo vznesenej námietky premlčania, je zrejmé, že žalovaný nemá pochyb o tom, kedy je splatná odplata za vecné bremeno a od kedy je v omeškaní.

1.5. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie v zmysle § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 C.s.p. a vzhľadom na výsledok konania, kedy boli žalobcovia v plnom rozsahu úspešní im priznal nárok na náhradu trov konania v pomere 100%.

2. Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktorý žiadal aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a žalobu v plnom rozsahu zamietol z dôvodu premlčania celého požadovaného peňažného nároku, prípadne aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie. Vo svojom odvolaní poukázal nato, že s účinnosťou od 1. 7. 2009 je v platnosti zákon č. 66/2009 Z. z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Na základe tohto zákona k pozemkom pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce, vzniklo dňom 1. 7. 2009 zákonné vecné bremeno. Tento právny predpis však už nerieši a neustanovuje primeranú náhradu za existujúce vecné bremeno, ani mechanizmus jej určenia. Nakoľko ide v prípade nároku na odplatu (finančnú náhradu) za zriadenie vecného bremena o majetkové právo, toto sa podľa ustanovení Občianskeho zákonníka premlčuje v zákonom stanovenej trojročnej premlčacej lehote, ktorá začala plynúť odo dňa účinnosti zákona č. 66/2009 Z. z. (od 1. 7. 2009), čiže odo dňa kedy sa právo na finančnú náhradu mohlo vykonať po prvý raz a preto v konaní vzniesol námietku premlčania celého nároku žalobcov uplatneného žalobným návrhom zo dňa 19. 2. 2016. Trojročná premlčacia lehota tak pre náhradu za zriadenie vecného bremena zákonom č. 66/2009 Z. z. uplynula 1. 7. 2012, a teda došlo k premlčaniu práva na finančnú náhradu za vecné bremeno zriadené podľa uvedeného zákona a preto považuje požadovanú odplatu za vecné bremeno za premlčanú. Žalovaný ďalej mal zato, že odplata za zriadenie vecného bremena má mať charakter jednorazového plnenia. Uvedený názor ako aj názor a o premlčaní majetkového nároku zo spomínaného zákonného vecného bremena potvrdzujú i rozhodnutia slovenských súdov v obdobných konaniach (rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31. 1. 2019, sp. zn. 4Co/35/2018-377, sp. zn. 15 Co 58/2018-260 zo dňa 27. 2. 2019, sp. zn. 10Co/470/2015-207 zo dňa 26. 1. 2017).

2.1. Ďalej žalovaný uviedol, že žalobcovia 1./2./ sú podielovými spoluvlastníkmi pozemkov na ktorých je vybudovaná komunikácia O. X. a pod ňou na tých istých pozemkoch prebieha i kanalizačný zberač V.-S.-X-X vybudovaný v komunikácii A2. Bratislavská vodárenská spoločnosť, a.s. ako právnická osoba so spôsobilosťou na právne úkony je vlastníkom kanalizačného zberača vybudovaného na pozemkoch v podielovom spoluvlastníctve žalobcov. To znamená, že pozemky vo vlastníctve žalobcov užívajú dva rôzne subjekty, sú na nich vybudované dve rôzne stavby - teleso komunikácie a kanalizačný zberač, ktoré spolu nesúvisia. Prisúdená odplata za vecné bremeno je vyčíslená za celú výmeru pozemkov v spoluvlastníctve žalobcov bez zohľadnenia dvoch užívateľov nehnuteľností, resp. bez zníženia odplaty za vecné bremeno pomerne k miere užívania predmetných pozemkov žalovaným.

2.2. Žalovaný poukázal nato, že rozporoval znalecký posudok č. XX/XXXX L.. O.. M. A. predložený žalobcami ako nadhodnotený a v predchádzajúcom konaní aj jej znalecký posudok č. 14/2013. Tieto znalecké posudky vychádzajú okrem iného z chybného predpokladu, že v prípade pozemkov v spoluvlastníctve žalobcov ide o stavebné pozemky. Pričom uvedené pozemky sú už viac ako 20 rokov zastavané kanalizačným zberačom a komunikáciou O.. O tejto skutočnosti mali žalobcovia v roku 2006 pri nadobudnutí vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam vedomosť a v čase prevodu vlastníctva na žalobcov na základe kúpnej zmluvy títo vedeli, čo sa na pozemkoch nachádza a akým spôsobom sú užívané. Nie je preto dôvod na zrealnenie všeobecnej hodnoty v porovnaní s trhovou hodnotou nehnuteľností ako to uvádza znalkyňa. V posudku č. XX/XXXX je nevhodne stanovená úroková miera (0,61 % ZP č. 76/2019 - 1,27 % ZP č. 11/2019), ktorá je použitá pri výpočte, z ktorého následne vychádza odplata za zriadenie vecného bremena a upozornil nato, že druh oceňovaných pozemkov je a bol záhrada, vinica a zastavané plochy a nádvoria, keď tvrdenie, že by malo ísť v tomto spore o stavebné pozemky, nebolo preukázané. Uvedené nehnuteľnosti v spoluvlastníctve žalobcov

nie sú k sebe príhlé, nachádzajú sa od seba v značnej vzdialenosti a výmera, druh pozemku svedčia o tom, že nešlo a nejde o stavebné pozemky, nakoľko ani len ich výmera neumožňuje takéto pozemky využiť za účelom výstavby. Žalovaný uviedol, že v konaní predložil znalecký posudok č. XX/XXXX vypracovaný L. A. G., ktorý ohodnotil odplatu za zriadenie vecného bremena za pozemky v k. ú. G. S. výrazne rozdielne ako posudok predložený žalobcami a preto aj navrhol vykonať ako dôkaz vypracovanie kontrolného znaleckého posudku v súlade s § 207 ods. 3 C.s.p., nakoľko závery znalcov sú v zrejmom rozpore. Konajúci súd tento dôkaz nenariadil vykonať a v odôvodnení vyneseného rozsudku zo dňa 4. 12. 2019 sa s touto skutočnosťou ani žiadnym spôsobom nevysporiadal. Na potvrdenie skutočnosti, že žalobcami predložené znalecké posudky vychádzajú zo znalkyňou nesprávne zadanych údajov a výsledné hodnoty sú nadhodnotené, žalovaný predložil v priebehu tohto konania znalecké posudky na ocenenie všeobecnej hodnoty, či odplaty za zriadenie vecného bremena v predmetnej lokalite vo vzdialenosti max. 1,2 km od pozemkov v spoluvlastníctve žalobcov. Hodnoty z týchto znaleckých posudkov sú ešte nižšie ako hodnoty vypočítané znalcom L. A. G. pre tento prípad.

2.3. Žalovaný ako právnická osoba, ktorá vznikla priamo zo zákona dňa 24. 11. 1990, sa stalo vlastníkom miestnych komunikácií na základe § 3d ods. 3 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon). Novelou cestného zákona č. 160/1996 Z. z., t. j. priamo zo zákona, sa dňom jej účinnosti dňa 1. 7. 1996 obce stali vlastníkami miestnych komunikácií. Žalovaný teda takýmto spôsobom získal do vlastníctva aj komunikácie vybudované na pozemkoch, ktoré neboli majetkovoprávne usporiadané. Hlavné mesto SR Bratislava nespôsobil, nezavinilo súčasný stav. Súčasný stav úpravy vzťahu k pozemkom zastavaným miestnou komunikáciou formou zákonného vecného bremena nie je stav odporujúci zákonu, ako sa to uvádza v odôvodnení rozsudku (bod 20). Takýmto spôsobom zákonodarcia práve zlegalizoval a upravil užívanie pozemkov takto zastavaných, ktoré v minulosti a bez zavinenia žalovaného štát použil na výstavbu bez predchádzajúceho majetkovoprávneho usporiadania vzťahov k nim. Obce sa zo zákona stali vlastníkami miestnych komunikácií a zo zákona bolo zriadené i vecné bremeno upravujúce vzťah k pozemkom pod týmito komunikáciami, ktoré z minulosti ostali neusporiadané.

2.4. Záverom žalovaný namietal, že v rozsudku je v rozpore s platnými právnymi predpismi určené obdobie, za ktoré chcú žalobcovia uhradiť úroky z omeškania. Úroky z omeškania možno žiadať až od prvého dňa omeškania s úhradou peňažného plnenia, v tomto prípade odplaty za vecné bremeno. Nesúhlasil s tvrdením súdu, že v danej veci nie je podstatné, kedy žalobcovia žalovaného vyzvali na zaplatenie odplaty za vecné bremeno. Právoplatné rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 10C/84/2010 nezaviazalo žalovaného na plnenie odplaty za zákonné vecné bremeno do budúcnosti za obdobie od 1. 1. 2014 a neurčilo splatnosť tohto plnenia. Preto nie je dôvod odkazovať na splatnosť odplaty v nadväznosti na tento rozsudok z roku 2014. Ďalej súd všeobecne poukazuje pri stanovení úrokov z omeškania aj na vyhlášku č. 492/2004 Z. z., nie je však jasné v akom kontexte a z akého dôvodu, nakoľko nie je odkaz na žiadne konkrétne ustanovenie tohto predpisu, ktoré by riešilo splatnosť pohľadávky, či určovalo prvý deň omeškania. Ani žalobcovia v žalobe, ani konajúci súd v rozsudku neuviedli, na základe akého titulu, právneho predpisu je žalovaný v omeškaní už v prvý deň toho roku, za ktorý sa odplata za vecné bremeno požaduje. Žalovaný sa v zmysle platnej právnej úpravy mohol dostať do omeškania s úhradou požadovanej odplaty za zriadenie vecného bremena, až keď sa tento nárok žalobcov dostal do dispozičnej sféry žalovaného. Prvýkrát bola požiadavka na úhradu finančnej odplaty za užívanie pozemkov v spoluvlastníctve žalobcov za obdobie od 1. 1. 2014 do 31. 12. 2015 doručená žalovanému formou predžalobnej výzvy na úhradu odplaty za zriadenie vecného bremena za obdobie rokov 2014 a 2015 dňa 26. 1. 2016. Termín splatnosti sumy vo výške 11.998,38 € bol žalobcami stanovený v lehote 10 dní od doručenia tejto výzvy. Z toho vyplýva, že žalovaný sa do omeškania s úhradou odplaty za obdobie rokov 2014 a 2015 dostalo až dňa 6. 2. 2016. Následne ďalšia výzva k úhrade náhrady za vecné bremeno za rok 2016 bola žalovanému doručená dňa 13. 2. 2017 s určením lehoty splatnosti na deň 10. 3. 2017. Čiže prvý deň omeškania bol deň 11. 3. 2017. O rozšírení žalobného návrhu o ďalšie obdobie od 1. 1. 2017 do 31. 3. 2017 o odplatu vo výške 1 499,79 € sa žalovaný dozvedel až po doručení uznesenia konajúceho súdu zo dňa 11. 9. 2017 sp. zn. 20C/21/2016-70. Nakoľko v ňom nie je určená lehota na plnenie, má sa plniť nasledujúci deň a 1. dňom omeškania je deň nasledujúci po dni, kedy sa malo plniť. Predmetné uznesenie bolo mestu doručované 14. 9. 2017, takže prvý deň omeškania je deň 16. 9. 2017, od ktorého si môžu žalobcovia uplatňovať úroky z omeškania.

3. Napadnutým doplniacim rozsudkom č. k. 20C/21/2016-376 zo dňa 6. februára 2020 (tento bol vydaný na základe návrhu žalobcov) súd prvej inštancie rozhodol tak, že dopĺňa rozsudok Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 20C/21/2016 zo dňa 4.12.2019 o výrok: „ Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 5.499,26 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00% ročne zo sumy 4.499,40 € od 01.01.2017 do

zaplatenia a 5,00% ročne zo sumy 999,86 € od 01.01.2018 do zaplatenia to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.“

3.1. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí žalobou v znení neskorších zmien sa žalobcovia domáhali zaplatenia celkovo sumy 24.996,62 € s príslušenstvom titulom náhrady za zriadenie zákonného vecného bremena za obdobie od 1.1.2014 do 28.2.2018. Žalobcovia naposledy rozšírili žalobu podaním doručeným súdu dňa 2.3.2018, ktorým na tom istom skutkovom a právnom základe rozšírili žalobu o náhradu za zriadenie zákonného vecného bremena o 5.499,26 € s príslušenstvom (tak ako je to uvedené vo výroku tohto dopĺňacieho rozsudku), ktorá zodpovedá obdobiu od 1.4.2017 do 31.12.2017, vyčíslenú na 4.499,40 € a za obdobie 1.1.2018 až 28.2.2018, vyčíslenú na 999,86 €. Súd túto zmenu pripustil uznesením zo dňa 3.4.2018, sp. zn. 20C/21/2016. Súd vo veci vykonal dokazovanie a dňa 4.12.2019 vyhlásil vo veci rozsudok, ktorým žalobe v celom rozsahu vyhovel z tam uvedených dôvodov, avšak vo výroku opomenul rozhodnúť o nároku v rozsahu zmeny pripustenej uznesením zo dňa 3.4.2018 a vo výroku uviedol iba nárok vo výške 19.437,36 €, teda vo výške predchádzajúcej poslednej zmeny žaloby.

3.2. Súd prvej inštancie dopĺňací rozsudok odôvodnil ustanovením § 225 ods. 1, 2 C.s.p., keď uviedol, že žalobca doručil súdu návrh na doplnenie rozsudku v zákonom stanovenej lehote. Súd zistil, že pokiaľ v odôvodnení rozsudku zo dňa 4.12.2019 uviedol, že žalobe v celom rozsahu vyhovel a z akých dôvodov, táto úvaha sa v celku nepremieňa do výroku, ktorým súd zaviazal žalovaného na žalobcom požadované plnenie. Vzhľadom na to súd postupoval podľa § 225 ods. 1 C.s.p.. Súd poukázal na odôvodnenie rozsudku, v ktorom uviedol dôvody, pre ktoré žalobe v celom rozsahu vyhovel a prečo náhradu priznal podľa znaleckého posudku L. A. č. XX/XXXX, ktorá stanovila hodnom ročnej náhrady za vecné bremeno zriadené na pozemkoch žalobcov na 5.999,19 €. Predmetnom konania, o ktorom súd nerozhodol zostala iba časť náhrady vo výške 5.499,26 €, náhrady za 9 mesiacov (obdobie od 1.4.2017 do 31.12.2017) vo výške 4.499,40 € (9/12 zo sumy 5.999,19 €) a 999,86 € (2/12 z 5.999,12 €) za obdobie 2 mesiacov (1.1.2018 až 28.2.2018).

3.3. Súd v pôvodnom rozsudku rozhodol o všetkých podstatných skutkových a právnych otázkach daného nároku, ktoré sa rovnako vzťahujú aj na časť nároku, ktorý je predmetom dopĺňacieho rozsudku. S poukazom na ustanovenia 151n ods. 1, § 151o ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 1, § 4 ods. 1,2 zákona č. 66/2009 Z.z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, čl. 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, mal zato, že došlo k obmedzeniu vlastníckeho práva žalobcov vo forme zriadenia zákonného vecného bremena vo verejnom záujme na majetku žalobcov, za čo im patrí primeraná náhrada. Žalovaný namietal, že v prípade odplaty za zákonné vecné bremeno ide o jednorazovú náhradu splatnú dňom zriadenia vecného bremena, pričom toto právo sa (ako premlčuje vo všeobecnej trojročnej premlčacej lehote. K samotnému premlčaniu súd prvej inštancie uviedol, že nárok žalobcov bol uplatnený na súde v predchádzajúcom konaní. Žalobcovia za trvanie stavu odporujúceho zákonu, kedy majú nárok na primeranú náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva nenesú žiadnu právnu zodpovednosť. Nemožno im iba v dôsledku plynutia času (nie pasivity) ich právo odoprieť, navyše pokiaľ z tohto stavu v podstate ťažil žalovaný. Takýto postup by za daných skutkových okolností poprel zmysel a účel úpravy, vrátane práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky. Súd prihliadol aj na to, že náhrada za zákonom zriadené vecné bremeno sa spravidla nepovažuje za opakujúce sa plnenie (čo vyplýva z rozhodnutí súdov, na ktoré žalovaný poukazuje), výška náhrady je však závislá na dobe, na akú sa takéto vecné bremeno zriaďuje (pozri aj prílohu č. 3. vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 492/2004 Z. z. stanovení všeobecnej hodnoty majetku). Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 66/2009 Z. z. je zrejme, že ide o dočasné zriadenie vecného bremena do vykonania pozemkových úprav v príslušnom katastrálnom území. Možnosti vysporiadania vzťahu podľa citovaného zákona sú však mimo dispozície žalobcu (§ 2 - zámna pozemku a § 3 konanie o pozemkových úpravách). Strany sporu nedospeli k dohode alebo inému riešeniu daného vzťahu, ktorá by sporné otázky vyriešila. V zmysle vyhlášky č. 492/2004 Z. z. stanovení všeobecnej hodnoty majetku je výška náhrady za zriadenie vecného bremena závislá od doby obmedzenia vlastníckeho práva a postupom podľa tejto vyhlášky možno dospieť aj k ročnej odplate za vecné bremeno. Žalobcovia však nemajú dispozíciu nad dĺžkou, po ktorú bude ich vlastnícke právo obmedzované v prospech žalovaného. V prípade, že by súd akceptoval argumentáciu žalovaného, znamenalo by to popretie práv žalobcov iba v dôsledku plynutia času, po ktorý je ich právo obmedzované, pričom však žalobcovia vo veci nie sú pasívny. Súdu je zrejme, že súčasný stav je pre obe strany sporu nevyhovujúci, avšak zodpovednosť za tento stav nesie žalovaný. Ako už prvoinštančný súd uviedol, priklonil sa k výške náhrady stanovenej znaleckým posudkom v pôvodnom konaní, ktoré sporný stav medzi stranami určitým spôsobom upravilo.

3.4. Záverom uviedol, že vzhľadom na to, že výrok dopĺňacieho rozsudku nemal vplyv na rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania v pôvodnom rozsudku zo dňa 4.12.2019, v ktorom súd

vychádzal z celého uplatneného nároku, súd v tejto časti súd osobitne nároku na náhradu trov o konania nerozhodoval.

4. Rovnako proti tomuto dopĺňaciemu rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktorý žiadal aby odvolací súd napadnutý dopĺňací rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu v plnom rozsahu zamietol z dôvodu premlčania celého požadovaného peňažného nároku, prípadne aby napadnutý dopĺňací rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie. Vo svojom odvolaní poukázal, že napáda uvedený rozsudok v celom rozsahu a zároveň sa pridrižiava argumentácie a dôvodov uvedených v odvolaní zo dňa 13. 12. 2019 podanom Okresnému súdu Bratislava I žalovaným proti rozsudku zo dňa 4. 12. 2019 vydanému v tomto konaní vedenom pod sp. zn. 20C/21/2016 (bližšie pozri odseky 2. až 2.4.) .

4.1. Vo vzťahu k úrokom z omeškania priznaných žalobcom v dopĺňacom rozsudku žalovaný navyše uviedol, že v dopĺňacom rozsudku vôbec nie je uvedené ako súd dospel k tomu, že úroky z omeškania sa majú zaplatiť od 1. 1. 2017, resp. od 1. 1. 2018. Pričom sám súd v rozsudku uvádza, že žalobcovia rozšírili žalobu o sumu 5.499,26 € až podaním doručeným súdu dňa 2. 3. 2018. Súd túto zmenu pripustil uznesením zo dňa 3. 4. 2018. Ide v nej o odplatu vo výške 4 499,40 € za obdobie od 1. 4. 2017 do 31. 12. 2017 a odplatu vo výške 999,86 € za obdobie od 1. 1. 2018 do 28. 2. 2018. Pričom žalobcovia nepreukázali, kedy sa dostala požiadavka na úhradu uvedených súm do dispozičnej sféry žalovaného a ani konajúci súd sa týmto vôbec nezaoberal. Navyše v prípade požadovanej sumy vo výške 4.499,40 € ide o odplatu za obdobie od 1. 4. 2017 a napriek tomu má byť podľa súdu žalovaný v omeškaní s touto platbou už od 1. 1. 2017. Žalovaný sa mohol dostať do omeškania s úhradou požadovanej odplaty za zriadenie vecného bremena, až keď sa tento nárok žalobcov dostal do dispozičnej sféry žalovaného. O rozšírení žalobného návrhu o ďalšie obdobie od 1. 4. 2017 do 28. 2. 2018 o odplatu vo výške spolu 5.499,26 € sa žalovaný dozvedel až po doručení uznesenia konajúceho súdu zo dňa 3. 4. 2018 sp. zn. 20C/21/2016-70. Nakoľko v ňom nie je určená lehota na plnenie, má sa plniť nasledujúci deň a 1. dňom omeškania je deň nasledujúci po dni, kedy sa malo plniť.

5. K odvolaniam žalovaného proti rozsudku ako aj proti dopĺňaciemu rozsudku sa vyjadril žalobcovia jedným podaním a žiadali aby boli napadnuté rozsudky súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdené. Uviedli, že k dôvodom uvedeným v odvolaniach sa v predmetnom súdnom konaní viackrát opakovane vyjadrovali, preto nepovažujeme za potrebné opakovať argumentáciu. Poukázali nato, že v totožnej veci medzi tými istými stranami sporu (len za iné uplatňované obdobie) bola už vec rozhodnutá v odvolacom konaní v ich prospech (viď Rozsudok Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 11CO/107/2014-436), kde žalovaný uvádzal rovnaké argumenty. Žalovaný v odvolaniach zotrváva na svojich tvrdeniach o dvoch stavbách a dvoch vlastníkoch, ale nepredložil žiadne relevantné dôkazy o svojich tvrdeniach. Mali zato, že za to, že znalecký posudok L.. G. je pre toto konanie nepoužiteľný, Znalec uvažoval o pozemku ako o ostatnej ploche. Stavebný, ani iný zákon neurčuje minimálnu rozlohu stavebných pozemkov. Posudok L.. G. je v rozpore aj s ustanoveniami Vyhlášky č 492/2004 Z. z., ktorá špeciálne ustanovuje spôsob oceňovania pozemkov v prípade, že ide o vyrovnanie medzi vlastníkom stavby a vlastníkom pozemkov pod stavbou.

6. Žalovaný nevyužil svoje právo a repliku k vyjadreniu žalobcov nepodal.

7. Podľa § 470 ods. 1 prechodných ustanovení Civilného sporového poriadku ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

8. Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené ustanovenie § 470 ods. 1 C.s.p. preskúmal a prejednal vec v rozsahu podaných odvolaní v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 C.s.p. (t. j. napadnutý rozsudok ako aj napadnutý dopĺňací rozsudok v celom rozsahu) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 a § 219 ods. 3 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolania žalovaného sú dôvodné a rozsudok ako aj dopĺňací rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné zmeniť podľa § 388 C.s.p.

9. Odvolací súd zastáva názor, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav (pozri odsek 1.1.), avšak vec nesprávne právne posúdil, keď mal zato, že náhradu za nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné priznať aj opakovane za určitý časový úsek až do usporiadania vlastníckych vzťahov z ktorého záveru potom vyvodil aj nesprávny záver o nedôvodne vznesenej námietke premlčania.

10. Pri posudzovaní otázky či v zmysle zákona č. 66/2009 Z.z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky a o zmene a doplnení niektorých zákonov („ďalej len zákon č. 66/2009 Z.z.“) náhradu za nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné priznať aj opakovane za určitý časový úsek až do usporiadania vlastníckych vzťahov alebo jednorazovo, ktorá otázka má podstatný význam pre posúdenie dôvodnosti žalovaným vznesenej námietky premlčania odvolací súd vychádzal ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Pojem „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ definuje

judikát R XX/XXXX tak, že doň patria predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovisk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali.

11. Najvyšší súd SR ako súd dovolací obdobnú otázku týkajúcu sa priznávania primeranej náhrady za zriadenie vecného bremena riešil v rozsudku z 24. marca 2015, sp. zn. 7Cdo/26/2014, ako aj v rozsudku zo 14. apríla 2016, sp. zn. 3Cdo/49/2014, ktoré rozhodnutie bolo uverejnené aj v Zbierke stanovisk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 8/2016 pod č. R 73/2016. V tomto rozhodnutí bol vyslovený právny záver, že finančná náhrada za zriadenie vecného bremena podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z. je nepochybne majetkovým právom osoby, ktorá je povinným subjektom z vecného bremena. Predmetné bremeno vzniká „in rem“, vzťahuje sa na každého vlastníka zaťaženého pozemku bez ohľadu na spôsob zmeny vlastníctva. Nemožno teda jeho vznik posudzovať samostatne v prípade každého nového vlastníka zaťaženého pozemku. Finančná náhrada za vznik vecného bremena je nepochybne jednorazová; nemá teda charakter opakovaného plnenia a v súdnom konaní ho môže vlastník úspešne uplatniť iba v zákonom stanovenej premlčacej lehote, ktorá začína plynúť od účinnosti tohto zákona.

12. Z týchto rozhodnutí ďalej Najvyšší súd SR vychádzal aj pri posudzovaní otázky priznávania primeranej náhrady za zriadenie vecného bremena podľa zákona č. 66/2009 Z.z. a to rozhodnutiach sp. zn. 2Cdo/194/2019 zo dňa 26.8.2019 a predovšetkým sp. zn. 8Cdo/17/2019 zo dňa 30.11.2020.

13. Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí sp. zn. 8Cdo/17/2019 uviedol, že právny názor prezentovaný v rozsudkoch sp. zn. 7Cdo/26/2014 sp. zn. 3Cdo/49/2014 (č. R 73/2016) je plne prijateľný a použiteľný aj na priznávanie primeranej náhrady za zriadenie vecného bremena podľa zákona č. 66/2009 Z.z. Aj obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. patrí totiž k tzv. legálnym (zákonným) vecným bremenám, čiže k verejnoprávnym obmedzeniam vlastníckeho práva. Jeho verejnoprávny charakter a jeho povaha nasvedčujú tomu, že sa významne približuje k obmedzeniu vlastníckeho práva zakotveného v zákone č. 182/1993 Z.z. Svedčí o tom nakoniec aj ich zhodná zákonná konštrukcia.

13.1. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky a o zmene a doplnení niektorých zákonov („ďalej len zákon č. 66/2009 Z.z.“) ak nemá vlastník stavby ku dňu účinnosti tohto zákona k pozemku pod stavbou zmluvne dohodnuté iné právo, vzniká vo verejnom záujme k pozemku pod stavbou užívanému vlastníkovi stavby dňom účinnosti tohto zákona v prospech vlastníka stavby právo zodpovedajúce vecnému bremenu, ktorého obsahom je držba a užívanie pozemku pod stavbou, vrátane práva uskutočniť stavbu alebo zmenu stavby, ak ide o stavbu povolenú podľa platných právnych predpisov, ktorá prešla z vlastníctva štátu na obec alebo vyšší územný celok. Podkladom na vykonanie záznamu o vzniku vecného bremena v katastri nehnuteľností je súpis nehnuteľností, ku ktorým vzniklo v prospech vlastníka stavby právo zodpovedajúce vecnému bremenu.

13.2. Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 66/2009 Z.z. vlastník pozemku pod stavbou je povinný strpieť výkon práva zodpovedajúceho vecnému bremenu do vykonania úprav v príslušnom katastrálnom území.

13.3. Uvedené ustanovenia označili oprávnenie obcí a vyšších územných celkov držať a užívať pozemky pod stavbami, ktoré sú v ich vlastníctve, ako vecné bremeno a v poznámkach pod čiarou odkazuje na § 151n až § 151p Občianskeho zákonníka. Ide však o verejnoprávne obmedzenie vlastníckeho práva, pretože oprávnenie držať a užívať pozemok neprislúcha konkrétnej osobe, ale druhovo vymedzenému subjektu - obci alebo vyššiemu územnému celku a obmedzenie vlastníckeho práva je odôvodnené verejným záujmom. Stavbami sú predovšetkým cestné komunikácie, materské školy, cintoríny, parky a ďalšie všeobecne prospešné zariadenia, ktoré boli vybudované pred rokom 1989. Zriadenie vecného bremena predstavuje spôsob, ako vyriešiť dlhodobu neusporiadanú vzťahy k pozemkom vo vlastníctve iných osôb, na ktorých sa nachádzajú povolené stavby, ktoré boli pôvodne vo vlastníctve štátu a podľa osobitných predpisov prešli na obce a vyššie územné celky. Ide o nedoriešené právne vzťahy z predchádzajúceho spoločenského režimu a zákonodarca prijatím zákona č. 66/2009 Z.z. ustanovil mechanizmy, akými možno usporiadať medzery vo vlastníckych vzťahoch.

13.4. Tak ako zákon č. 182/1993 Z.z., ani zákon č. 66/2009 Z.z. expressis verbis neuvádza, že vecné bremeno vzniká za náhradu. Ústavný súd však vo svojom rozhodnutí, sp. zn. I. ÚS 474/2013 konštatoval, že aj keď zákon č. 182/1993 Z.z. neuvádza, že vecné bremeno vzniknuté podľa § 23 ods. 5 vzniká len za náhradu, je potrebné, aby vychádzal z čl. 11 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd a v

kontexte s tým aj s právnou úpravou obsiahnutou v pôvodnom ustanovení § 135c ods. 3 Občianskeho zákonníka. I v prípade zriadenia vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. je primeraná náhrada namieste. Ak judikatúra najvyššieho súdu akceptovaná ústavným súdom dospela k záveru, že právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z. vzniklo ex lege jednorazovo tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti tohto zákona, nemôže byť tomu inak ani pri zriadení vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. Ak tieto legálne (zákonné) vecné bremená majú všetky jednotiace znaky, t. j. ide o obmedzenia vlastníckeho práva založené verejnoprávnymi normami kogentného charakteru s významným prvkom súkromnoprávnym, okruh oprávnených subjektov je vymedzený druhovo a nezapisujú sa do katastra nehnuteľností, vyjadrené v zhodnej právnej úprave, nemôže byť tomu inak ani v súvislosti s finančnou náhradou za obmedzenie vlastníckeho práva. Pre opačný právny názor niet žiadnych presvedčivých argumentov. Podstatou predmetného názoru považoval za „ústavne udržateľný“ aj ústavný súd v rozhodnutí, sp. zn. IV. ÚS 227/2012. Ani ďalšie rozhodnutia ústavného súdu týkajúce sa posudzovania opakovanosti finančnej náhrady za zriadenie vecného bremena podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z., v ktorých posudzoval ústavnosť rozhodnutí založených na obdobných záveroch (sp. zn. I. ÚS 474/2013, IV. ÚS 227/2012, I. ÚS 1/2012, II. ÚS 506/2011), na tom nič nezmenili.

14. S poukazom na vyššie uvedené a ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu odvolací súd dospel k záveru, že finančná náhrada za zriadenie vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. je nepochybne majetkovým právom osoby, ktorá je povinným subjektom z vecného bremena. Finančná náhrada za vznik vecného bremena je nepochybne jednorazová; nemá teda charakter opakovaného plnenia. Nárok na finančnú náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva má iba pôvodný vlastník pozemku a v súdnom konaní ho môže úspešne uplatniť iba v zákonom stanovenej premlčacej lehote, ktorá začína plynúť od účinnosti tohto zákona. Ďalšiemu vlastníkovi pozemku už takýto nárok nevznikne. Nárok na finančnú náhradu sa s poukazom na ustanovenie § 101 Občianskeho zákonníka premlčuje vo všeobecnej 3 ročnej premlčacej dobe, ktorá začala plynúť odkedy sa právo mohlo vykonať prvý raz, t.j. od 1.7.2009 (účinnosti zákona č. 66/2009 Z.z.) a uplynula dňom 1.7.2012.

14.1. Odvolací súd vzhľadom na tieto závery opätovne posudzoval dôvodnosť žalovaným vznesenej námietky premlčania. Použitie tejto námietky má za následok zánik nároku patriaceho k obsahu práva, t. j. zánik jeho súdnej vymáhateľnosti, v dôsledku čoho premlčané právo nemožno oprávnenému súdne priznať. Nárok na finančnú náhradu za vznik vecného bremena sa ako majetkové právo s poukazom na ustanovenie § 101 Občianskeho zákonníka premlčuje vo všeobecnej 3 ročnej premlčacej dobe, ktorá začala plynúť odkedy sa právo mohlo vykonať prvý raz, t.j. od 1.7.2009 (účinnosti zákona č. 66/2009 Z.z.) a uplynula dňom 1.7.2012. Žaloba o zaplatenie sumy 11.998,38€ ako odplata za vecné bremeno za obdobie od 1.1.2014 do 31.12.2015 bola podaná na súd dňa 19.2.2016, teda zjavne po uplynutí premlčacej lehoty. Žaloba bola rozšírená o zaplatenie sumy 7.498,98€ (odplata za vecné bremeno za obdobie od 1.1.2016 do 31.3.2017) dňa 23.3.2017 a o zaplatenie sumy 5.499,26€ (odplata za vecné bremeno za obdobie od 1.4.2017 do 28.2.2018) dňa 2.3.2018, teda i v týchto prípadoch zjavne po uplynutí premlčacej lehoty. Z vyššie uvedených dôvodov je potrebné námietku premlčania vznesenú žalovaným pokladať za dôvodnú a premlčané právo potom nie je možné priznať.

15. Z vyššie uvedeného vyplýva, že nárok uplatnený žalobou v tomto konaní je vzhľadom na žalovaným dôvodne namietané premlčanie práva v celom rozsahu nedôvodný, odvolací súd preto podľa § 388 C.s.p. zmenil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie č.k. 20C/21/2016-340 zo dňa 4.decembra 2019 a napadnutý doplniaci rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 20C/21/2016-376 zo dňa 6.februára 2020 tak, že žalobu v celom rozsahu zamietol.

16. Odvolací súd sa vzhľadom na prioritu posudzovania premlčania uplatneného nároku nezoberal ďalšími námietkami žalovaného uplatnenými v odvolaní (pozri odseky 2.1. až 2.4.), keďže posudzovanie týchto námietok by bolo totiž z hľadiska procesnej ekonomie nevhodné (pozri rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/237/2007 zo dňa 29.10.2008).

17. O náhrade trov konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 2 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.. Žalovaný bol v konaní v celom rozsahu úspešný a vznikol mu voči žalobcom 1./,2./ nárok na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník

18. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaťelom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolaťelom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolaťel v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).